

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 679/2016-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOŠŤ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod spisovými značkami: Rvp 13528/2015, Rvp 14373/2015, Rvp 14374/2015, Rvp 14375/2015, Rvp 14376/2015, Rvp 14377/2015, Rvp 14650/2015, Rvp 14651/2015, Rvp 15274/2015, Rvp 15275/2015 a Rvp 15276/2015 vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19 CoE 51/2015 z 23. júla 2015 (Rvp 13528/2015), uznesením Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15 Er 3259/2014 z 13. novembra 2014 a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a uzneseniami Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 14 Er 399/2015 zo 4. augusta 2015 (Rvp 14373/2015), sp. zn. 14 Er 387/2015 zo 4. augusta 2015 (Rvp 14374/2015), sp. zn. 14 Er 392/2015 zo 4. augusta 2015 (Rvp 14375/2015), sp. zn. 14 Er 398/2015 zo 4. augusta 2015 (Rvp 14376/2015), sp. zn. 14 Er 394/2015 zo 4. augusta 2015 (Rvp 14377/2015), sp. zn. 5 Er 794/2015 z 25. augusta 2015 (Rvp 14650/2015), sp. zn. 6 Er 397/2015 z 28. augusta 2015 (Rvp 14651/2015), sp. zn. 7 Er 794/2015 z 25. septembra

2015 (Rvp 15274/2015), sp. zn. 6 Er 794/2015 zo 17. septembra 2015 (Rvp 15275/2015) a sp. zn. 4 Er 419/2015 z 29. septembra 2015 (Rvp 15276/2015) a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod spisovými značkami: Rvp 13528/2015, Rvp 14373/2015, Rvp 14374/2015, Rvp 14375/2015, Rvp 14376/2015, Rvp 14377/2015, Rvp 14650/2015, Rvp 14651/2015, Rvp 15274/2015, Rvp 15275/2015 a Rvp 15276/2015 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 13528/2015.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 30. septembra 2015, 26. októbra 2015, 9. novembra 2015 a 20. novembra 2015 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorými namietala porušenie čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a základného práva podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) uzneseniami Okresného súdu Považská Bystrica a Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresné súdy“) a uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uvedenými v záhlaví tohto rozhodnutia, ako aj postupom, ktorý predchádza ich vydaniu.

2. Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá *inter alia* poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmlúv o úvere uzavretých s dlžníkmi úvery, na zabezpečenie ktorých boli

účastníkmi zmluvného vzťahu uzatvorené rozhodcovské doložky, resp. rozhodcovské zmluvy. Sťažovateľka podala návrhy na začatie exekúcií, na základe exekučných titulov, ktorými boli rozhodnutia rozhodcovského súdu.

3. Sťažovateľka vyjadruje nesúhlas s napadnutým rozhodnutiami okresných súdov a krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu; vytýka im nesprávne právne posúdenie relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetné právne veci. Podľa názoru sťažovateľky okresné súdy „... rozhodli nad rámec zverenej právomoci; svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom...“. Sťažovateľka tiež tvrdí, že v namietaných veciach okresné súdy a krajský súd „nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonali náležité dokazovanie..., svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia a s použitím chybných aplikácií a interpretácií...“. Sťažovateľka v sťažnostiach tiež uvádza, že „všeobecné súdy porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 Ústavy SR) ale aj právo na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 Dohovoru) tým, že nerešpektovali jeho právo na to, aby sa jeho právna vec pred vnútroštátnym súdom rozhodovala na základe správneho a adekvátneho právneho základu. Súčasťou takého právneho základu však po vstupe Slovenskej republiky do EÚ je aj výklad práva EÚ podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke... Tvrdíme, že súd sa nijako nevysporiadal s výkladovými pravidlami uvedenými v smernici Rady 93/13/EHS a nijako nezdôvodnil, prečo považuje rozhodcovskú doložku za neprijateľnú podmienku v zmluve o úvere.“.

4. Sťažovateľka odôvodňuje svoje sťažnosti aj tým, že „Súdna prax je jednotná v názore, že už v štádiu posudzovania splnenia zákonných predpokladov pre poverenie súdneho exekútora na vykonanie exekúcie sa exekučný súd okrem iného zaoberá tým, či návrhu na vykonanie exekúcie bol pripojený exekučný titul opatrený potvrdením o jeho vykonateľnosti... či rozhodnutie (iný titul) je z hľadísk zakotvených v príslušných právnych predpisov vykonateľné tak po stránke formálnej... ako aj materiálnej... V rámci tohto skúmania nie je exekučný súd oprávnený posudzovať vecnú správnosť... rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Exekučný súd nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom.“.

5. V záverečnej časti svojej sťažnostnej argumentácie sťažovateľka zdôrazňuje, že „Exekúcia bola začatá zákonným spôsobom, na základe vykonateľného a platného exekučného titulu, ktorý naďalej existuje a zotrváva platným, právoplatným a vykonateľným. Súd po vykonaní prieskumu exekučného titulu vydal súdnemu exekútorovi poverenie na výkon exekúcie. Od vydania exekučného titulu, ani od vydania poverenia na výkon exekúcie nenastali žiadne nové právne ani skutkové okolnosti, ktoré by mali viesť k zmene postoja súdu.“. Podľa sťažovateľky navyše „odvolací súd konal v rozpore s ust. § 214 ods. 1 OSP, čím porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru, keď nenariadil pojednávanie aj keď k tomu bol podľa zákona povinný a odvolanie prejednal bez osobnej účasti sťažovateľa“.

6. Sťažovateľka namieta, že krajský súd napadnutým uznesením a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, porušil aj základné právo garantované v čl. 47 charty. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje najmä na rozsudok Súdného dvora Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval *ex offico* nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na tomu, aby vyvodil právne dôsledky z tohto záveru, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená. Zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti však zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania *ex offico* nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať o tom účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

7. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnostiach rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví porušenie čl. 12 ods. 2 ústavy a základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu a čl. 14 dohovoru napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý

predchádzal ich vydaniu, a porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 47 charty napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, zrušil nimi napadnuté uznesenia okresných súdov a krajského súdu a veci vrátil okresným súdom, prípadne krajskému súdu na ďalšie konanie. Sťažovateľka tiež žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadosťučinenie, úhradu trov konania a zároveň sa domáha, aby v konaní vedenom pod sp. zn. Rvp 13528/2015 ústavný súd vydal aj dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia.

8. Ústavný súd z rovnopisov napadnutých rozhodnutí okresných súdov zistil, že uzneseniami boli zastavené exekučné konania podľa § 104 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok [v znení účinnom do 31. júna 2016, pozn. (ďalej len „OSP“)] v spojení s § 103, § 159 ods. 3 a § 251 ods. 4 OSP s odôvodnením, že exekučné konania vedené na podklade tých istých exekučných titulov, vo vzťahu k tým istým účastníkom konania už boli predmetom predchádzajúcich exekučných konaní, ktoré boli právoplatne skončené a tvoria prekážku právoplatne rozhodnutej veci podľa § 159 ods. 3 OSP, ktorá je neodstrániteľnou podmienkou konania a bráni opätovnému prejednaniu veci.

9. Sťažovateľka podala odvolanie len voči rozhodnutiu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 15 Er 3259/2014 z 13. novembra 2015 (Rvp 13528/2015). Krajský súd na základe odvolania sťažovateľky napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil a v odôvodnení uviedol, že *„... konštatuje, že existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci je predpokladom toho, aby súd nekonal a nerozhodoval o veci, o ktorej už prv právoplatne rozhodol iný súd, prípadne iný orgán, ktorého rozhodnutím je civilný súd viazaný. Prekážka rei iudicatae sa zaraďuje do kategórie neodstrániteľných vád konania, existencia ktorých má za následok zastavenie konania bez ďalšieho (iné rozhodnutie vo veci v prípade prekážky rozhodnutej veci neprichádza do úvahy)... Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia exekučného titulu, a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým*

v exekučnom konaní rozhodol o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti, či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím vo veci samej. Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že pred podaním návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci súd prvého stupňa už o totožnom nároku oprávneného, uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie a vyplývajúcom z tohto istého exekučného titulu medzi tými istými účastníkmi exekučného konania právoplatne rozhodol... Nakoľko uvedeným uznesením bolo právoplatne rozhodnuté o právnom nároku oprávneného, ktorý bol priznaný v rozhodcovskom rozsudku, pričom skutkové okolnosti vedúce k záveru o nespôsobilosti tohto exekučného titulu zostali nezmenené, ide o meritórne rozhodnutie, ktoré založilo prekážku právoplatne rozhodnutej veci. ... a teda pokiaľ v totožnej veci podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie, v takomto exekučnom konaní nemožno pokračovať, a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania. (uznesenie 19 CoE 51/2015 z 23. júla 2015, Rvp 13528/2015).“.

II.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

10. Podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

11. V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

12. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a okresných súdov a krajského súdu, proti ktorým tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv podľa ústavy, dohovoru, dodatkového protokolu a charty napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

14. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

16. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Sťažovateľka tvrdí, že napadnutými uzneseniami okresných súdov a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu, boli porušené ňou označené práva. Podľa tvrdení

sťažovateľky okresné sudy vydali svoje rozhodnutia na základe nesprávneho právneho posúdenia vecí a s použitím nesprávnej aplikácie a interpretácie práva a zároveň nedostatočne zistili skutkový stav bez aplikácie relevantnej právnej normy a bez vykonania dokazovania, pričom svoje rozhodnutia dostatočne neodôvodnili. Napadnutými uzneseniami malo podľa sťažovateľky dôjsť k ohrozeniu jej existujúcich pohľadávok. Sťažovateľka tiež namieta, že v napadnutých konaniach mala výrazne nevýhodné postavenie a sudy s ňou zaobchádzali odlišne.

18. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd zdôrazňuje, že napadnutými uzneseniami okresné sudy nerozhodovali o neprípustnosti exekúcií a o ich zastavení z dôvodu neplatnosti rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve (k čomu vecne smerujú všetky námietky sťažovateľky), ale ide o rozhodnutia, ktorými došlo k zastaveniu exekúcií z procesných dôvodov po zistení existencie neodstrániteľnej prekážky ďalšieho postupu v konaní, ktorá tkvie v predchádzajúcom právoplatnom rozhodnutí o totožnej veci sťažovateľky. Záver všeobecných súdov o existencii neodstrániteľného nedostatku podmienok konania v napadnutých veciach sťažovateľka v sťažnostiach adresovaných ústavnému súdu nenamieta.

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné sudy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t.j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí

takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

20. Proti napadnutým uzneseniam okresných súdov a postupu, ktorý predchádzal ich vydaniu, mohla sťažovateľka podať odvolania, o ktorých bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaniach sťažovateľky vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto sťažnosti namietajúce uznesenia a postup okresných súdov odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

II.3 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 47 charty a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 19 CoE 51/2015 (Rvp 13528/2015) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu

21. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti zistil, že sťažovateľka nenamietala právny záver súdu prvého stupňa o tom, že v predmetnej právnej veci existuje prekážka právoplatne rozhodnutej veci, s ktorým sa krajský súd v napadnutom uznesení stotožnil, t. j. námietky sťažovateľky vecne a skutkovo nesmerujú proti právnym záverom krajského súdu, na základe ktorých potvrdil správnosť rozhodnutia prvostupňového súdu pri zastavení exekučného konania z procesného dôvodu existencie prekážky právoplatne rozhodnutej veci. Sťažovateľkina sťažnostná argumentácia za uvedených okolností nie je v žiadnej príčinnej súvislosti s právnymi závermi krajského súdu vyslovenými v napadnutom uznesení (zastavenie exekúcií pre prekážku právoplatne rozhodnutej veci), ale vzťahuje sa k predchádzajúcej právoplatne už skončenej veci. Bez ohľadu na uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že argumentácia, na základe ktorej potvrdil odvolaním sťažovateľky napadnuté uznesenie okresného súdu, je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná a nezakladá dôvod na to, aby ústavný súd do nej zasahoval.

22. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností sťažovateľky dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 1 dodatkového protokolu a základného práva podľa čl. 47 charty neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2016